

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **T. V.**, zastoupeného JUDr. Daliborem Grůzou, Ph.D., advokátem se sídlem Mírová 4, Hustopeče, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 1. 8. 2003, č. j. OAM-1271/AŘ-2002, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 36 Az 823/2003, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 2. 2005, č. j. 36 Az 823/2003 - 60,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ministra vnitra označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 30. 11. 2001, čj. OAM-8722/VL-10-ZA03-2001, a toto rozhodnutí potvrzeno. Citovaným rozhodnutím Ministerstva vnitra nebyl žalobci (dále též „stěžovatel“) udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“); současně bylo rozhodnuto o tom, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Ministr vnitra v odůvodnění rozhodnutí o rozkladu uvedl, že se ztotožnil s názorem Ministerstva vnitra o tom, že důvody žalobce pro udělení azylu nepředstavují zákonné důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Ministr vnitra dále upřesnil

žalobcova tvrzení s tím, že žalobce v zemi původu po výkonu vojenské služby pracoval jako dělník na katastrálním úřadě, tedy ve státní instituci, což lze v podmínkách vysoké nezaměstnanosti hodnotit spíše jako výhodu, nikoliv jako šikanu nebo diskriminaci. Nesdílel tedy po odchodu do civilu osud ostatních členů rodiny údajně vyloučených z možnosti legálně vykonávat jakékoliv zaměstnání; důvodem měla být skutečnost, že rodina žalobce sloužila předchozímu režimu ve Vietnamu. Ministr vnitra dále uvedl, že žalobce byl od roku 1988 v České republice zaměstnán, poté legálně podnikal a do konce roku 1999 zde měl dlouhodobý pobyt. Po výkonu trestu odnětí svobody bylo žalobci uděleno vyhoštění a po propuštění z trestu odnětí svobody požádal o udělení azylu. Při pohovoru k žádosti o udělení azylu žalobce nezmínil žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly jeho diskriminaci či pronásledování v zemi původu. Žalobce pouze naznačil možnost výslechů a případného uvěznění za to, že byl v České republice potrestán trestem odnětí svobody; žalobce však současně opětovně potvrdil, že jediným důvodem žádosti o udělení azylu je snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. Ministr vnitra uvedl, že s ohledem na § 31 zákona o azylu ve znění účinném do 31. 1. 2002 nepřihlédl k novým skutečnostem uvedeným v rozkladu.

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 24. 2. 2005, čj. 36 Az 823/2003 - 60, byla zamítnuta žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí ministra vnitra. V odůvodnění rozsudku soud uvedl, že ministr vnitra i Ministerstvo vnitra v řízení respektovaly nutnost objektivního zjištění skutkového stavu a zaměřily se na zjištění, zda žalobci v zemi původu hrozilo pronásledování či nikoliv. Soud se ztotožnil se závěry, že u žalobce není dán žádný důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, neboť z jeho výpovědi bylo zřejmé, že jeho snahou bylo zlegalizovat pobyt na území České republiky. Při odchodu ze země původu žalobce neměl žádné obtíže, přicestoval na základě mezivládní dohody obou zemí a ani v průběhu jeho pobytu na území České republiky nenastaly v zemi původu takové změny, jež by u žalobce založily důvod pro udělení azylu. Soud uvedl, že ministr vnitra nepochybil, pokud k novým skutečnostem uvedeným v rozkladu nepřihlédl s odkazem na § 31 zákona o azylu ve znění účinném do 31. 1. 2002. K tvrzení žalobce při ústním jednání, že při pohovoru došlo k zestručnění okolností, které žalobce vedly k podání žádosti o udělení azylu, a k částečnému zkreslení jím uváděných důvodů pro udělení azylu, soud uvedl, že k tomuto tvrzení nemohl přihlédnout. Podle soudu byla tato námitka žalobce podle § 71 odst. 2 s. ř. s. opožděná, neboť soud ve správním soudnictví přezkoumává v souladu se zásadami dispoziční a koncentrační napadené rozhodnutí zásadně v rámci řádně a včas uplatněných žalobních bodů; v daném případě byla tato námitka uplatněna až opožděně při ústním jednání. Soud označil navrhovaný důkaz výsledkem žalobce za nadbytečný, neboť povinností žalobce bylo přímo při pohovoru k žádosti o udělení azylu pravdivě uvést svůj příběh, k čemuž měl dostatečnou možnost přímo v řízení o udělení azylu. Ze všech uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že je ohrožen pronásledováním a diskriminací ve smyslu zákona o azylu, neboť jeho rodina sloužila předchozímu režimu, protože byli diskriminováni, s velkými obtížemi zajišťovali základní životní potřeby a nemohli vykonávat legální zaměstnání. Žalobce je ochoten vrátit se do Vietnamu, až tam skončí komunistický režim. V těchto skutečnostech spatřuje stěžovatel důvody pro udělení azylu. Žalobce uvádí, že již v řízení před krajským soudem upozorňoval na to, že pohovor byl při překladu zestručněn tak, aby žalobci nebyl azyl udělen. Přitom na politické problémy své rodiny žalobce poukázal již v žádosti o udělení azylu. Proto tyto skutečnosti uvedl také v rozkladu, přičemž na tyto skutečnosti měl být brán zřetel. Krajský soud se však touto skutečností nezabýval a neprovedl ani výslech žalobce. Tím došlo k porušení rovnosti stran

v řízení. Ze všech těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 2. 2005, čj. 36 Az 823/2003 - 60, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně stěžovatel požádal soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání, neboť má za to, že jeho rozhodnutí i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti žalovaný odkázal na správní spis, zejména na podání a výpovědi stěžovatele učiněné v průběhu správního řízení, a na vydaná rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že při rozhodování vycházel především z výpovědí stěžovatele a z jeho důvodů, jež však nebyly zákonnými důvody pro udělení azylu na území České republiky. Žalovaný trvá na tom, že se věci zabýval individuálně a svědomitě a že se zabýval všemi okolnostmi případu. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody odpovídající § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Prvním důvodem podané kasační stížnosti je důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikován nesprávný právní závěr, popřípadě je aplikován správný právní názor, který je však nesprávně vyložen. Nejvyšší správní soud taková pochybení v napadeném rozhodnutí Krajského soudu v Brně neshledal. Stěžovatel je přesvědčen o tom, že splnil podmínku pronásledování nezbytnou pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že tuto námitku neshledal důvodnou, neboť skutečnosti uváděné žalobcem v průběhu řízení o udělení azylu nezaložily důvod pro udělení azylu na území České republiky. Skutečnosti uvedené v rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o neudělení azylu o tom, že rodina stěžovatele byla pronásledovaná pro svou náklonnost k bývalému režimu, nebyly shledány důvodnými, a to s ohledem na skutečnost, že žalobce těmito problémy sám nebyl postižen, pracoval ve státní instituci a ani jinak neprokázal, že by byl před odchodem ze země původu jakkoliv pronásledován. Správní orgány i soud prvního stupně tedy podle názoru Nejvyššího správního soudu správně konstatovaly, že u stěžovatele není dán důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu; důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tedy není dán.

Kasační stížnost byla dále podána z důvodu vymezeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Stěžovatel tento důvod kasační stížnosti specifikoval tvrzením, že již v řízení před krajským soudem namítal, že v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu byl překlad žalobcových tvrzení zestručněn tak, že to vedlo ke zkreslení a následnému neudělení azylu žalobci. Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že aby mohl být řádně uplatněn důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., musela být vada řízení před správním orgánem důvodně vytýkána již v řízení před krajským soudem. Tak se však v tomto případě nestalo, jelikož uvedená skutečnost byla

v žalobním řízení uplatněna poprvé až při ústním jednání, tedy po uplynutí lhůty pro podání žaloby a tedy i pro rozšíření žalobních bodů a krajský soud proto s ohledem na § 71 odst. 2 s. ř. s. takové rozšíření žalobních bodů neakceptoval. Proto nemohlo být toto tvrzení předmětem přezkumu v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem. K námitce stěžovatele, že ministr vnitra měl vzít v potaz skutkové novoty uplatněné v řízení o rozkladu, Nejvyšší správní soud v souladu s názorem krajského soudu konstatuje, že ministr vnitra v dané věci nepochybil. Podle § 31 zákona o azylu ve znění účinném do 31. 1. 2002 k novým skutečnostem nebo důkazům uvedeným v rozkladu ministerstvo přihlédně, jen pokud by mohly mít podstatný vliv na rozhodnutí a nemohly být v řízení před správním orgánem prvního stupně uplatněny bez zavinění účastníka řízení; o takovou situaci se však v souzené věci nejednalo.

Posledním důvodem kasační stížnosti je důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatel tento důvod kasační stížnosti specifikoval tím, že krajský soud pochybil, když neprovedl navrhovaný důkaz výsledkem žalobce. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že podle § 52 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodne, které z navržených důkazů provede a může provést i důkazy jiné. Soud tedy není povinen provést všechny navrhované důkazy, je však povinen se vypořádat s tím, proč navrhovaný důkaz neprovedl. V souzené věci se krajský soud s touto skutečností vypořádal, když konstatoval, že důkaz výsledkem stěžovatele by byl v soudním řízení nadbytečný, neboť všechny skutečnosti relevantní pro rozhodnutí o žádosti o udělení azylu měl stěžovatel možnost uplatnit v řízení o udělení azylu, což však neučinil. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. není dán.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s kasační stížností žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. srpna 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu